

pokazali otroci polni slamnik in polič. Jožek je rekel: „Poglejte, mama, koliko smo jih nabrali!“

„Joj, pa ste bili res pridni! No, boste pa jutri še šli. Francku jih zdaj malo dajte, ker ga ni bilo zraven.“

Feliks mu je ponudil polič. France jih je slastno jedel.

„Veste, mama,“ pravi Alešek, „smo še več nabrali. Pa smo jih dali pol klobuka Kovačevi materi in Franci, ki sta pleli pod Zavodom. Metka in Tona sta jih nabirali, pa jih nista skoro nič dobili, ker sta premajhni. Ne znata nabirati.“

„Oho, koliko smo jih pa snedli! Vsi smo bili siti.“

Hvalili so se otroci in hvalili. Seveda so jih mati še posebno blagovali, ker so bili pridni.

„Je že prav, da ste jih dali Kovačevim, ker tolikokrat dobite tam kruha,“ so rekli nazadnje mati.

Na nebu so zaplapolale zlate zvezde. Angeli varihi so se selili z nebes na zemljo in čuvali otroke, ki so že snivali. Duh Gospodov je plaval nad zemljo.

Vukovoj.

Le enkrat bi videl.

Zrastel je tam na kumskem pogorju v revni kmetiški hiši. Andrejček mu je bilo ime. Prinesli so ga kot malo dete iz Trsta in ga imeli za rejenca. Bila je nekdanj navada, da so pogostoma hodili iz tistih krajev po zapuščene otroke v Trst zakonski, katerim Bog ni dal lastnih; pa tudi drugi, da so za njih odrejo dobivali pičlo plačilo, ki se je dajalo od najdenčkov. Andrejček je imel srečo, da je prišel k dobrim ljudem. A še večjo srečo, da je bil priden, poslušen in pohleven deček. Privadil se je bil tesariti, in dasi je bil bolj šibkega telesa in še malo šepast, si je pridobil s spretnostjo in varčnostjo toliko, da je pozneje v vinskem kraju kupil vinogradček z majhno hišico. Oženil se je ter pošteno, če tudi revno, preživljal svojo družino.

Večkrat sva se prijazno pogovarjala o tem in onem, kadar je pomagal pri nas delati, kake sode nabijati ali kaj drugega. Nikdar ne pozabim, kar mi je rekel ob neki taki priliki. »Gospod,« je dejal, »saj veste, da sem reven. Karkoli imam, sem si moral sam prislužiti. Trdo moram delati, da preživim svoja otroka. Pravili so mi, da so me našli ljudje tam nekje na Krasu za skalo, spravili v Trst, in od tam prenesli sem v rejo. Nikoli nisem izvedel, kdo je moj oče in kdo moja mati. Nikoli nisem od njih prejel le toliko, kolikor je črnega za nohtom. A povem vam, kakor sem reven, rad bi dal sto goldinarjev, ko bi le enkrat mogel videti svojega očeta in svojo ljubo mater! O, kako bi jih spoštoval, kako bi jim stregel!«

Mislil sem si na tihem: kako blago srce bíje pač v teh preprostih prsih! Kako bi moralo biti srce razvneto hvaležnosti posebno še onim otrokom, katerim so stariši lepo in dobro vse preskrbeli za dušne in telesne potrebe?

F. B.

Striček.

V grmiček striček
poseže
in tenko šibo
odreže.

Smehljaje z njo me
ošvrkne,
da skoraj solnce
mi mrkne.

„Le čakaj, striček,
le čakaj,
nikar domov ne
korakaj.“

Doma te čaka
nesreča,
nesreča, pa žalost
še večja.

Cigan ti pipo
ukral je,
duhana mnogo
pobral je.

Oj, to pa tebe
ošvrkne,
da radost na licih
ti mrkne.“

Gradiški.

